

Какъ животнитѣ прѣкарватъ зимата.

Х. К.

ората опустѣ. Животътъ, буйниятъ животъ, що кипѣше въ него прѣзъ китна пролѣтъ и топло лѣто, прѣстана. Дърветата пустнаха своитѣ листа по земята, за да запазятъ клонѣтъ си, които биха се счупили отъ бѣлата зимна прѣмѣна. Въ пожълтѣлата трѣва на заглѣхналото поле не лаятъ вече разноцвѣтни брѣмбарчета, изъ въздуха не летятъ въ прѣвара весели пеперудки. Трудолюбивата пчела не оглася въздуха съ своето брѣмчение: тя не ходи вече отъ цвѣтъ на цвѣтъ да събира сладъкъ сокъ. Край бѣблящо поточе и обрасло въ буренъ заспало блато не скачатъ вече страхливи жаби, не пълзятъ лѣнливи костенурки. Не се чува чирикането на бързокрилата лястовичка, нито въ тиха нощъ, сладката пѣсень на славея. Въ храсталака не се долавятъ боязливитѣ стѣпки на бодливия орженосецъ — таралежа. Не виждаме вече прилѣпа да се хлѣзга надъ главитѣ ни, като призракъ, въ вечерния здрачъ. Пѣргавитѣ лалугери вече не се изправятъ край пѣтя, за да видятъ пѣтника, който иде да наруши тѣхното спокойствие.

Зима дойде. Всичко се скри въ безпокойно очакване. Животътъ замрѣ до идната пролѣтъ, когато, подъ дѣйствието на топлитѣ слънчеви лѣчи, наново ще се съживи, ще се развие още по-буйно, още по-разкошно.